

Hồi thứ ba mươi mốt

Sáng tỏ nguyên nhân

Hình điện A Lạp Thiên Viện lập tức im lặng như tờ, chẳng phải hoảng sợ mà vì kinh ngạc tột độ, bởi vì từ trước tới nay Tây Vực và Thiên Trúc như nước với lửa, địa thế lại xa cách nhau cho nên sự việc này cực kỳ hãn hữu. Minh Luân Thần Tăng bước ra cũng vận hơi cho trầm giọng trả lời rất to:

- Hôm nay là ngày vui mừng của Võ Lâm Thiên Trúc, bất cứ cao nhân mặc khách nào giáng lâm mừng hỉ sự đều được A Lạp Thiên Viện cung kính hoan nghênh hết. Lão tăng xin mời chư vị cao tăng Đại Như Cáp Tự vào chính điện.

Từ ngoài cổng thấp thoáng bóng xám, hai nhân vật sóng vai bước vào, cả hai cùng đội mũ lông che khuất chiếc đầu trọc và người nào cũng có mang dây sau lưng chứng tỏ họ đang viễn hành. Một người diện mạo gầy guộc rất khô khan còn một người tuy thấp lùn nhưng hồng hào đầy đà ra vẻ là nhân vật có quyền thế lớn lao, người gầy guộc chỉ vái chào hờ hững rồi lên tiếng tự giới thiệu trước:

- Tại hạ là Đa Đại Lập Đường Chủ Nhất Cao Đường, còn đây là Lạt ma Hộ Pháp ở Đại Như Cáp Tự, có phải Đại La Hoạt Phật, Minh Luân Thần Tăng hay không?

Lời nói trống không, thiếu lễ phép khiến cho Minh Luân Thần Tăng ngẫm ngẫm tức giận nhưng ngoài mặt chưa để lộ ra bởi vì danh tiếng Lạt Ma Hộ Pháp Đại Như Cáp Tự không phải tầm thường. Trước kia ông ta chưa hề giữ chức Hộ Pháp đã có một thời gian tung hoành miền An Tây trải dài qua khỏi Ngọc Môn Quan, Cam Túc với ngoại hiệu Hồng Đô Song Câu Vương Tử. Vị hộ pháp này vốn là người Nữ Chân Bộ Tộc tên là Mộ Đằng nhưng từ khi về Đại Như Cáp Tự thì bỏ hai chữ Vương Tử trong ngoại hiệu đi, thêm vào chữ An trong tên chính cho có vẻ người Tây Vực hơn, thành ra tên An Mộ Đằng. Minh Luân Thần Tăng trầm giọng:

- Nhị vị từ xa xôi lặn lội tới đây chưa chắc vì muốn chung vui với A Lạp Thiên Viện mà thôi, có lẽ còn điều gì khác hơn phải không?

An Mộ Đằng lúc này mới uể oải vái chào rồi trả lời:

- Khách tới nhà mà gia chủ không cho uống rượu thì chuyện trò sao thông?

Minh Luân Thần Tăng “hừm” một tiếng ra vẻ tức giận nhưng công phu hàm dưỡng rất cao vẫn nín nhịn được, đưa tay mời vào bên hữu Âu Trường Quân, còn mình thì ngồi bên tả minh bạch chức vị chủ khách rất rõ ràng. Ngờ đâu Đa Đại Lập đòi ngồi bên tả

Minh Luân Thần Tăng, hóa ra Âu Trường Quân ngồi bên hữu kém thân phận hơn cả ba người. Tiểu Diện Hoạt Phật tính khí nóng nảy, lớn tiếng nói:

- Các người đến A Lạp Thiên Viện cốt ý để gây sự chứ chẳng tốt lành gì đâu, cần gì trà với rượu, chúng ta ra sân thi đấu luôn đi nào.

Âu Trường Quân đứng lên cười tủm tỉm:

- Lão Phật Gia bắt tất nóng nảy, tại hạ chưa làm lễ Đại Diện chính thức thì cứ để như vậy cũng được.

Tiểu Diện Hoạt Phật cười nhả nhổ chứng tỏ trong lòng đã cực kỳ tức giận, ông ta cầm cái ghế phía bên tay tả đặt “cốp” một cái rồi hầm hừ nói:

- Các người muốn thì ngồi đi, Lão Phật Gia chống mắt xem có dám không nào.

- Sao lại không dám, tại hạ chỉ nề phục mỗi mình Minh Luân Thần Tăng mà thôi, người có gì hay ho thì giở ra đi.

An Một Đằng vừa thốt “Người coi chừng...” thì Sa Đại lập đã ngã người ra phía sau, võ công hẳn không tầm thường chút nào, trong lúc bất ngờ vẫn cấp tốc lộn người một vòng rồi đứng thẳng lên. Sa Đại lập vốn dĩ làn da đã ngăm ngăm, hiện tại pha với mau xanh càng thêm đen xám lại, run giọng nói:

- Tiểu Diện Hoạt Phật, người táo gan...

Hắn không thể nói hết câu bởi vì quần hào Thiên Trúc cười nói rất âm ỉ át hẳn cả âm thanh đi khiến Đại Lập càng thêm tức tối lập tức khoa tay lên sửa soạn xuất chiêu. Hiện tại ở A Lạp Thiên Viện chỉ có chừng 20 vị Hoạt Phật, thấy Sa Đại lập manh động liền tiến lên đứng song hàng với Tiểu Diện Hoạt Phật. Âu Trường Quân trầm giọng nói rất uy nghiêm:

- Quý vị ngồi yên đi, không nên hờ một chút là dùng chân tay như vậy.

Minh Luân Thần Tăng phát tay một cái, tất cả Hoạt Phật đều lui ra sau liền, cả Tiểu Diện Hoạt Phật cũng vậy. An Một Đằng quát lớn:

- Sa Đường Chủ, đừng vọng động ở đây.

Sa Đại lập hai mắt đỏ ngầu vì tức giận nhưng cũng tuân lệnh từ từ hạ tay xuống, tôn trọng thượng cấp thì ít, ngăn ngấm đôi phương nhiều hơn. Một tăng nhân mang chiếc ghế khác đến, tên này thái độ rất cung kính nhưng miệng cứ tủm tỉm cười hoài khiến cho Sa Đại lập tức lộn cả ruột, hắn gầm gừ:

- Tên chó chết này cười cái gì mà cười lắm thế?

An Một Đằng phát tay ra hiệu cho Đa Đại lập ngồi xuống rồi mới ngồi theo, hẳn chờ cho chính điện im lặng hẳn mới trầm giọng nói:

- Đại La Hoạt Phật Thủ Tòa tính sao về chuyện đùa giỡn này?

Minh Luân Thần Tăng nghiêm khắc trả lời:

- Gieo nhân nào gặt quả nấy, Lão Tăng không bênh vực người nhà nhưng như thế chính là một bài học nhẹ nhàng lắm rồi. Lão tăng nhắc lại một lần nữa, nhị vị vui vẻ thì A Lạp Thiền Viện xin hoan nghênh còn muốn đụng chạm tới Âu Trường Minh Chủ tức là trở thành địch nhân của quần hao Thiên Trúc đấy.

Âu Trường Quân chậm rãi xen vào:

- Lỗi này do nhị vị gây ra trước, tại hạ đã ước hẹn với Lạt Ma Thủ Tòa Đại Như Cáp Tự mùa xuân sang năm sẽ đến, nhị vị cần gì phải vội vã vô lý thế?

An Một Đằng có vẻ khó chịu thì Âu Trường Quân tỏ ra kể cả trách mắng, lão ta ậm ừ trả lời:

- Bản Hộ pháp đã nghe tin này rồi, chỉ nhân tiện có chút việc gần đây nên tạm qua mà thôi.

Đa Đại Lập buột miệng nói chen vào:

- Trẻ tràng một chút đâm ra khó xử, nếu không tiểu tử...

An Một Đằng vội vàng gạt phắt đi nhưng Minh Luân Thần Tăng và Âu Trường Quân đã nghe kịp rồi, chàng cười lạnh lùng:

- Chủ ý hai vị định tiêu diệt tại hạ trước khi trở thành Minh Chủ Võ Lâm Thiên Trúc, coi đây là việc ân oán cá nhân chứ gì. Hà, ngày hôm nay tại hạ vẫn chưa chính danh, nhị vị có cần giáo đấu thì chúng ta ra ngoài đi.

Minh Luân Thần Tăng vội lên tiếng ngăn cản:

- Minh Chủ chưa chính thức tại A Lạp Thiền Viện, thật ra đã chính thức từ khi cầm “Xá Lợi Phật Bài” trong tay rồi, bắt tất phải tranh hùng với hai vị làm chi.

An Một Đằng nhanh nhẩu tán thành:

- Phải đấy, quý hồ tiểu...hiệp lập tức đăng trình đi Tây Vực là phong ba chìm lắng liền.

Chính ra An Một Đằng định gọi chàng là tiểu tử nhưng chẳng hiểu sao lại trở thành tiểu hiệp, cộng thêm với thái độ bất nhất của họ Minh Luân Thần Tăng hiểu ra tâm ý liền trầm giọng nói thẳng:

- Chung qui Đại Như Cáp Tự không muốn Âu Trường Minh Chủ ở lại Thiên Trúc ngày nào chứ gì, nhĩ vị sợ rằng “Thanh Hoa Bí Lục” sẽ được truyền lại thành ra Đại Như Cáp Tự bị lép vế phải không?

Câu này đánh trúng tim đen khiến cho An Một Đẳng và Đa Đại lập giật mình biến sắc, Âu Trường Quân cười nhạt chen vào:

- An Hộ Pháp các hạ về báo với Lạt Ma Thủ Tòa như sau: tại hạ có trong tay “Thanh Hoa Bí Lục” hay “Tiểu Như Lai mật kinh”, gọi theo tiếng Tây Vực là “Cốt đả bác đồ” thì võ công bao gồm cả ba nước Tại hạ tính toán mùa xuân năm sau sẽ lấy luôn chức Minh chủ Tây Vực cho trọn gói đấy, Đại Như Cáp Tự sửa soạn đối phó trước đi là hơn.

Minh Luân Thần Tăng cười hà hà tăng bốc luôn:

- Đã vậy Minh Chủ kiêm thêm chức Minh chủ Trung Nguyên luôn mới thật là hao sự vô tiền khoáng hậu Âu Trường Quân lắc đầu, tươi cười đỡ lời:

- Thần táng có hảo ý, tại hạ rất cảm kích, nhưng việc này không thể thực hiện, bởi vì tại hạ có chút ân tình với lệnh nữ Phương minh chủ, có lý đầu tranh danh hỗn loạn như vậy được.

Minh Luân Thần Tăng vẫn cười rất khoái trí:

- Minh chủ cứ tiến hành hôn nhân với Phương cô nương, lão tăng thân hành dẫn mấy chục vị Hoạt Phật đến Trung Nguyên mừng hỷ, sau đó sẽ khuyên bảo Phương Ngọc Diễm nhường chức minh chủ lại cho hiền tế, lẽ nào ông ta không nghe theo sao?

Âu Trường quân cũng cười theo, tưởng tượng tới cảnh mấy chục vị cao tăng Thiên Trúc vây quanh Phương Ngọc Diễm, khuyên nhủ không xong tất nhiên cưỡng ép dùng phương pháp chân tay thì chẳng khác gì thoán đoạt. Vì vậy chàng giật mình, toan lên tiếng bài bác thì đột nhiên An Một Đẳng có vẻ khác lạ, cười hì hì rồi hỏi chàng một câu rất kỳ lạ:

Âu Trường thiếu hiệp đã chắc chắn việc hôn nhân với Phương lệnh ái chưa vậy?

Âu Trường Quân chân tình trả lời:

- Tại hạ chưa bấm báo với Phương minh chủ, ông ta cũng không tha thiết hỏi về việc này nhưng tại hạ đã thệ ước với Phương cô nương có thể coi như là chắc chắn rồi vậy. An Hộ Pháp hỏi có ý gì?

An Một Đẳng nghiêm trang trả lời:

- Phương Tiểu Nga cô nương là con tư sinh của Ma Cô nữ hiệp Tú Dương Dương với Phương Ngọc Diễm, Âu Trường thiếu hiệp có biết điều đó không?

Âu Trường Quân mừng tượng có điều chi bất ổn, nhú cặp lông mày trả lời:

- Tai hạ chưa biết gia mẫu Phương cô nương là ai, chính bản thân nàng cũng không biết, nhưng việc này có liên quan gì đến Đại Như Cáp Tự?

An Một Đằng vẫn giữ vẻ nghiêm trang chầm chậm nói như sét đánh:

- Ma Cô nữ hiệp chính là hiền thê của Lạt ma Thủ toà trước kia, như vậy Âu Trường thiếu hiệp có thể coi như tôn tử Lạt ma Thủ Toà, còn dám kháng lệnh nữa hay không?

Âu Trường Quân không tin vào tai mình cứ ngẩn người ra nhìn An Một Đằng trên trời, cả Minh Luân Thần Tăng cũng ngỡ ngàng bán tín bán nghi. Thấy cả hai đều im lặng Tiểu Diện Hoạt Phật tiến lên cười hô hố một hồi khiến ai nấy đều lạ lùng, Minh Luân Thần Tăng cau mặt gắt gỏng:

- Người cười không đúng chỗ rồi đấy

Tiểu Diện Hoạt Phật mỉm cười, vái tạ Minh Luân Thần Tăng:

- Thuộc cấp thấy vị Lạt Ma hộ pháp nói chuyện buồn cười không sao chịu nổi, mong Thần tăng Thủ Toà bỏ quá cho.

Minh Luân Thần Tăng biết ngay Tiểu Diện Hoạt Phật có điểm gì bài xích được, lớn tiếng hỏi liền:

- Chỗ nào buồn cười thì nói cho lão tăng nghe xem.

Tiểu Diện Hoạt Phật vốn đã có ác cảm với An Một Đằng và Đa Đại Lập nên chỉ tay vào mặt rất trịnh thượng:

- Người đặt điều bậy bạ chẳng ai có thể tin được, lại còn bôi xấu cả thanh danh giới tu hành, Lạt Ma Thủ Toà đã là con nhà Phật sao lại có vợ được?

Âu Trường Quân và Minh Luân Thần Tăng thoáng có vẻ vui mừng, điều nhỏ nhặt này nhất thời bối rối nên chẳng kịp nghĩ ra. An Một Đằng tức giận đến mức quên cả thân phận, văng tục luôn:

- Người biết cái... gì mà dám mở miệng, ta đã nói hai chữ “trước kia” cơ mà.

Tiểu Diện Hoạt Phật mau miệng cãi liền, không để cho An Một Đằng nói tiếp:

- Vây lai càng tốt nhưng việc trước kia thì còn lời ra làm gì nữa, người nào thân phận nấy dù Phương cô nương có là con tư sinh của Ma Cô nữ hiệp thì sao nào.

An Một Đằng tức giận đến mức diện mạo hết xanh lại đỏ, lão ra đập tay đánh “chát” một cái phun ra luôn:

- Tiểu Diện Hoạt Phật người im cái miệng đi để ta kể đầu đuôi cho nghe, trước kia...

Thì ra, trước kia vị Lạt Ma Hoạt Phật còn niên thiếu, chưa vào nhà chùa, nổi danh với ngoài hiệu Tuấn Dao Vương ở vùng An Tây, Cam Túc, Lãng Tây. Năm hai mươi tuổi thì kết hôn với một vị cô nương cực kỳ xinh đẹp chính là Tú Dương Dương con vị Tiêu Sư ở Bảo Hoán Tiêu Cục. Tú Dương Dương lúc đó võ công rất tầm thường nên vừa gặp mặt Tuấn Dao Vương liền mê mẩn, một hai đời lấy bằng được. Hai người ăn ở với nhau được mấy năm thì Tú Dương Dương rất đau khổ vì Tuấn Dao Vương chỉ có mã ngoài đẹp trai chứ thật sự tính nết cực kỳ khó chịu hai người cứ lục đục với nhau hoài. Một lần Tuấn Dao Vương có việc phải đi xa mấy tháng, Tú Dương Dương tình cờ gặp một trang trung niên tuấn tú, đó là Phương Ngọc Diễm, Tú Dương Dương đang lúc cô đơn sầu não mà Phương Ngọc Diễm lại hòa nhã ôn nhu nên chẳng nghĩ đến tiết hạnh, rủ tình lang trốn đi phương trời khác, Tuấn Dao Vương trở về được nhạc phụ kể lại thì tức giận vô cùng, xách đao đi lùng kiếm mấy tháng trời, sau đó gặp kỳ duyên được Đại Lạt Ma Thủ Tòa đời thứ tám truyền võ công cho. Tuấn Dao Vương chán ngán cuộc đời mới xuống tóc đi tu trải qua mười năm đã leo lên tới chức Lạt Ma Hộ Pháp, mấy tháng sau Đại Lạt Ma Thủ Tòa viên tịch thì giữ chức Thủ Tòa luôn cho tới bây giờ. Trung thời gian đó Tú Dương Dương đã có một đứa con gái với Phương Ngọc Diễm nhưng bà ta không sao dứt bỏ được hối hận về nhẹ dạ của mình. Tú Dương Dương bèn giao con gái cho Phương Ngọc Diễm nuôi dưỡng, rồi bỏ đi tu lấy ngoại hiệu là Ma Cô Sư Nữ nhưng hay hành hiệp giang hồ nên thường được người khác gọi là Ma Cô Nữ Hiệp. Phương Ngọc Diễm thật lòng yêu thương Tú Dương Dương, quyết định ở vậy nuôi con lấy việc hành hiệp giang hồ làm thú vui, dần dần mới nổi tiếng Phi Hạc Minh Thần và được võ lâm giang hồ tôn xưng làm minh chủ. Lạt Ma Thủ Tòa tức Tuấn Dao Vương rồi cũng biết chuyện nhưng chẳng biết tại sao lại lơ đi không kiếm Phương Ngọc Diễm hay Tú Dương Dương để trả thù nữa.

An Một Đẳng kể xong, thở dài một cái Lạt Ma Thủ Tòa tuy nhân nghĩa nhưng nếu muốn cản trở hỷ sự thì chỉ cần nói với Ma Cô Sư Nữ một tiếng là Âu Trường Quân thiếu hiệp thất vọng ngay. Trường hợp Âu Trường Quân thiếu hiệp vẫn khẳng khẳng không ưng thuận về với Đại Như Cấp Tự thì bắt buộc Lạt Ma Thủ Tòa phải loan truyền bí mật này trên võ lâm giang hồ Trung Nguyên, liệu thiếu hiệp còn mặt mũi nào để tiến hành hôn nhân được không?

Dáng lẽ Âu Trường Quân phải hốt hoảng hay lo lắng, đẳng này tính nết của chàng rất khoáng đạt, coi việc làm lạc của Phương Ngọc Diễm và Tú Dương Dương là rất thường tình. Con người khi còn tuổi trẻ rất hay bị chữ tình làm cho mù quáng, quý hồ sửa đổi thì vẫn là thiện nhân được vậy. Đã không coi trọng việc Phương Tiểu Nga là con tư

sinh, Âu Trường Quân suy nghĩ rất bén nhạy rút ra được mấy điểm trọng yếu. Thứ nhất, tuy An Một Đẳng nói lướt qua là Tuân Dao Vương tính tình khó chịu thực ra hẳn là con người độc ác tàn nhẫn vô cùng mới khiến cho nữ nhân phải sinh ra phản bội. Thứ hai, từ một đệ tử mới thu nhận trong vòng mười năm đã trèo lên tới chức Lạt Ma Hộ Pháp tất nhiên tâm cơ hẳn không phải tầm thường, Công thêm với việc Đại Lạt Ma Thủ Toà viên tịch bất ngờ thì không chừng còn có âm mưu sâu xa trong đấy. Điều thứ ba quan trọng nhất là Lạt Ma Thủ Toà Đại Như Cáp Tự đâu có nhân nghĩa tới mức bỏ qua chuyện này, Âu Trường Quân đã có ấn tượng thì đột nhiên hiểu ra tại sao Phương Ngọc Điềm luôn luôn tỏ ra bồn chồn lo lắng. Mấy điểm trước kia mù mờ như là tại sao ông ta bỏ qua việc điều tra vụ thảm sát tại Hàn Thương Tiêu Cục, tại sao phải Dung túng Hoàng Thái Cung, rồi sau đó lại lơ là với chàng, ép buộc Phương Tiểu Nga phải trở về Thiên Ngọc Trang... đều lần lượt sáng tỏ, mười phần hết chín Hoàng Thái Cung và Kim Khuyết Đế Quân hợp tác với Đại Như Cáp Tự nên mới nắm rõ câu chuyện này. Có khi đâu mỗi vụ thảm sát Hàn Thương Tiêu cục còn do tên Lạt Ma thủ toà này chủ trương rồi nhờ Kim Khuyết Đế Quân và Hoàng Thái Cung đứng ra thi hành, nếu không phải như vậy thì tại sao Tần Nhĩ Hùng nghe lỏm được, tự ý ra chặn đường sát hại tư Mã Công. Nói thì dài dòng, thật ra dòng suy nghĩ của Âu Trường Quân chỉ trong giây phút, An Một Đẳng vừa mở lời hăm dọa tung tin này ra thì chàng tức giận đứng dậy nói:

- Người nào làm lỗi thì người đó gánh chịu hậu quả, ta và Phương cô nương đã thề ước, hoàn toàn không có lý do gì cản trở nổi, bọn người cứ việc loan truyền đi.

Âu Trường Quân lần này là lần thứ nhất không kìm hãm được nóng giận đập ban đánh “chát” một cái, lớn tiếng quát:

- Ta đã định sang năm đến Đại Như Cáp Tự dò tìm manh mối, hiện tại không cần thiết nữa, người về nói lại với tên Lạt Ma Thủ Toà là ta sẽ thiết lập một Đại Hội võ lâm ba nước ở Thiếu Lâm Tự. Toàn bộ mọi việc sẽ công khai giải quyết, hẳn có giời thì dẫn binh mã đến đó nộp mạng.

An Một Đẳng không ngờ diễn biến trái sự ước đoán áp ứng hỏi:

- Tiểu tử... không sợ mọi việc vỡ lở hết sao?

Âu Trường Quân cười khẩy, trầm giọng trả lời:

- Cây cứng không sợ uốn, ta hoàn toàn chân chính có gì sai trái mà sợ nhỉ, ngày hôm đó bất cứ kẻ nào dính tay vào máu Hàn Thương Tiêu Cục đều phải trả nợ hết.

An Một Đẳng vẫn tỏ ra cứng cổ: Được rồi, người cho ngày giờ chính xác đi.

Âu Trường Quân nhẩm tính cho rộng rãi thời gian, hai tên này về tới Tây Vực, sửa soạn mọi chuyện rồi kéo đến Thiếu Lâm Tự ít ra phải mất năm tháng, do đó chàng dứt khoát:

- Ngày song thất (bảy tháng bảy) rất tiện cho việc đưa tiễn các cô hồn các đảng độc ác về trình diện Diêm Vương, người nhớ cho chính xác đây nhé.

An Một Đẳng “hừm” một cái rồi đứng dậy nói:

- Người suy nghĩ lại đi, có khi ngày đó là ngày giỗ đầu của người không chừng, thân diệt và danh dự cũng tiêu tan luôn là khác.

Âu Trường Quân không thềm trả lời, phất tay ra hiệu cho hai tên này rút đi nhưng Minh Luân Thần Tăng đã đứng dậy cười nhạt:

- Cao nhân Đại Như Cáp Tự đến chửi mắng rồi bỏ đi, chẳng há để A Lạp Thiên Viện mang tiếng lắm sao.

An Một Đẳng biến sắc, trầm giọng hỏi:

- Người định ý đông hiệp yếu thì lấy ai về báo tin cho Lạt Ma Thủ Tòa đây?

Minh Luân Thần Tăng cười rất lạnh lùng:

- Lão tăng đâu dám ý đông hiệp yếu, đôi nhục chương này không để dấu vết vào người của người thì ta thoái ẩn lập tức.

Quần hào Thiên Trúc từ nay tới giờ vẫn tôn trọng Âu Trường Quân và A Lạp Thiên Viện nên im lặng lắng tai nghe, hiện tại đồng thanh reo hò rầm trời, có người còn tiến ra chỉ mặt An Một Đẳng và Sa Đại lập quát tháo “lí lối” nữa. Có lẽ rất chiều ý kiến đòi giết phứt cho xong nên An Một Đẳng xanh tái cả mặt mày, Sa đường chủ thì đã phát run lên rồi. Tiểu Diện Hoạt Phật cười hì hì đi tới trước mặt Sa Đại Lập:

- Chẳng lẽ người múa người ngồi xem, lão Phật gia xin thỉnh giáo xem võ công Tây Vực có gì hay ho không?

Thế là chính diện A Lạp Thiên Viện trở thành võ đài song đấu, trong lúc Minh Luân Thần Tăng và An Một Đẳng đang nói chuyện, quần hào Thiên Trúc đã tự động dọn dẹp bàn ghế vào sát tường cho song phương tha hồ này nhót. An Một Đẳng lớn tiếng ước hẹn:

- Nếu ta thắng một chiêu một thức thời bọn người không được ngăn cản nữa đấy nhé.

Minh Luân Thần Tăng vừa nói dứt câu “Quân tử nhất ngôn” thì An Một Đẳng lập tức đưa tay vào người lấy đôi song câu ra, hấn vuốt một cái đôi song câu này dài ra nửa

thước liền, hai cái móc bằng vàng lóng lánh rất ghê người. Minh Luân Thần Tăng không muốn dây dưa nên dùng “Dương hoa tuyết lạc chỉ” điểm hờ một cái vào ngực An Một Đằng, chủ ý dẫn dụ hấn khởi đầu giao đấu. Quả nhiên An Một Đằng leo lên tới chức Lạt Ma Hộ Pháp không phải tự nhiên mà có, một câu ngăn chặn tấn công, một câu âm thầm nhưng nhanh như chớp đã móc ngang đùi theo thế “Trảm thảo trừ căn”. Minh Luân Thần Tăng bắt buộc phải bỏ dỡ chiêu công lộn người về phía sau mới tránh được cái móc này, ông ta đỏ bừng mặt gằn giọng khen:

- Chiêu thức độc ác thật, chưa gì người đã muốn giết người ta rồi.

An Một Đằng âm trầm trả lời:

- Võ công chủ yếu để đả thương hay giết chóc địch nhân, thế nào gọi là độc ác?

Minh Luân Thần Tăng “hừm” một cái giở luôn “Tu La Tán Hoa” chưởng ra tấn công, lần này đã cẩn thận hơn, ngay chiêu đầu đã dùng chiêu “Ngân hà vô dị” khiến cho chân khí lan tỏa, lẫn lộn hư thực hy vọng An Một Đằng sẽ không biết đường nào mà hoá giải. Hấn bước lui nửa bước chân hai tay huy động song câu thành một màn chân khí bảo vệ đột nhiên ánh kim câu chớp động xuyên qua chỗ yếu nhất của Minh Luân Thần Tăng móc vào nách rất mạnh. Minh Luân Thần Tăng không ngờ câu pháp này ảo diệu đến thế đành phải nghiêng người tránh né, chưởng biến thành chỉ điểm vào huyệt khúc trạch trên cánh tay hấn. An Một Đằng tâm cơ rất độc, vẫn giữ nguyên chiêu tể nhưng tay vút nhanh, kim câu vẽ thành một nửa đường tròn bổ xuống đầu Minh Luân Thần Tăng theo chiêu “Gián chi vân vụ”. Đây là cách “Vây Nguy cứu Triệu”, nếu Minh Luân Thần Tăng lo chống đỡ “Gián chi vân vụ” tất nhiên không thể điểm chỉ tiếp tục và sẽ mất thế thịnh phong ngay, còn trường hợp ông ta lắc đầu né tránh thì song phương đều bị trúng đòn cả nhưng An Một Đằng tối đa chỉ bị rơi Kim câu còn Minh Luân Thần Tăng sẽ bị nặng hơn, ít nhất cũng mất đầu tay liền, đến đây mới thấy Minh Luân Thần Tăng ứng biến cao siêu vô cùng, ông ta vẫn tiếp tục điểm vào “Khúc trạch”, đồng thời tay tả khoát vòng một cái, đây là chiêu “Tảo vân khán thiên” rất ảo diệu, chân khí âm nhu vừa đẩy vào kéo xuống khiến cho kim câu của An Một Đằng lướt qua đầu vai chỉ cách có một hai phân mà thôi. An Một Đằng cả kinh vội vàng trảm cánh tay xuống, tuy vậy huyệt Khúc trạch vẫn nhói một cái, suýt nữa buông rơi kim câu ra rồi. Quần hào Thiên Trúc đều thấy rõ điều đó, bất giác lên tiếng khen ngợi rầm rĩ ngờ đâu An Một Đằng nhân thế trảm tay xuống xử luôn chiêu “Thùy tiên trực phát” kim câu lại móc đùi Minh Luân Thần Tăng mà uy hiếp, lão Thần Tăng cười khẩy một tiếng vừa lùi chân tránh né, tay tả đang sẵn chân khí liền duỗi thẳng xuất phát chiêu “Đảo cân cô ảnh” chiêu thế này rất khó sử dụng, bàn tay cử động rất phức tạp giống đám mây xoáy lộn nhưng thật ra đây là

cách thức tập trung chân khí thành một lực đạo rất nhỏ, địch nhân bị lóa mắt không thể phát giác đâu là điểm đối phương đang định đánh vào. Quả thiên An Một Đẳng chi khoa kim câu lên hóa giải tổng thể, đến khi luồng chân khí bé nhỏ của Minh Luân Thần Tăng xô gần tới ngực mới kịp phát hiện ra. Bàn tay phải của hắn đang ra chiêu giở đang đánh phải khựng lại nửa chừng, rồi cấp tốc lạng người tránh né. Quần hào chỉ nghe “roac” rất nhỏ, phần áo ở gần nách An Một Đẳng đã bị chân khí “Tu la tán hoa” của Minh Luân Thần Tăng lướt qua xé rách một mảng lớn. Minh Luân Thần Tăng phục thù được thất bại lúc đầu tiên thì khoái chí dừng tay hỏi An Một Đẳng:

- Thế nào? Nếu ngươi nhận thua thì lão tăng rộng lượng mở đường cho toàn vẹn trở về Tây Vực ngay.

An Một Đẳng thật sự chưa cam tâm nhưng tình thế này có khuất tất một chút cũng chẳng sao, ngày sau sẽ trả lại gấp đôi gấp ba cho hắn giận. Hắn đang ngần ngừ tìm lời định nhận thua cho xong thì phía bên kia đột nhiên Sa Đại Lập rú lên một tiếng, hắn đã bị Tiểu Diện Hoạt Phật đánh trúng một chưởng vào vai, tuy không nặng nhưng cũng phải lảo đảo bước lùi hoài. An Một Đẳng cả kinh nhảy lại nói nhanh:

- Sa đường chủ liệu còn đủ sức thoát thân không?

Sa Đại Lập nghiêng răng nói nhỏ để mình An Một Đẳng nghe:

- Thuộc hạ có chạy cũng không thoát đâu, Lạt Ma Hộ Pháp cố gang bắt được một tên làm con tin mới mong an toàn tánh mạng.

An Một Đẳng gật đầu, giả vờ nói lớn:

- Không thể để Đại Như Cáp Tự mất danh tiếng được.

Hắn nghênh ngang bước ra, song câu để chéo ngang ngực tỏ vẻ quyết chiến rồi nói với Minh Luân Thần Tăng:

- Chúng ta tiếp tục giao đấu vài trăm hiệp nữa thôi..

Minh Luân Thần Tăng hơi ngạc nhiên nhíu mày nói:

- Mi chỉ cần mở miệng hô to hai chữ “Chịu thua” là xong, sao còn cố gắng một cách ngu xuẩn là gì nữa?

An Một Đẳng chẳng nói chẳng rằng, lập tức vũ lọng song câu tiến đánh ào ạt liền, hình như lần này hắn quyết tâm tử chiến nên chiêu nào cũng bạt mạng khiến cho Minh Luân Thần Tăng nhất thời phải lùi lại, thế là cả hai di chuyển đến sát chỗ tầng nhân quần hào đứng xem, đột nhiên An Một Đẳng xử một chiêu rất quái dị, bóng Kim câu ngoằn ngoèo như rắn bò nhằm vào tám chín bộ vị trên người Minh Luân Thần Tăng. Lão

thần tăng phải dùng tới song chưởng cùng một lúc xuất hai chiêu “Lạc điệp thu phong” và “Sơn mao bất đồng” mới hoá giải được hết những đường công kích.

Song chưởng xuất phát tất nhiên trước ngực sẽ bị trống rỗng, mắt của Minh Luân Thần Tăng thấy rõ ràng một chiếc Kim câu đang nhằm chỗ sơ hở này bắn tới nhưng y cự ly còn cách xa nên không lưu tâm cho lắm. Ngờ đâu An Một Đàng chỉ chờ có thế, hần quát lên một tiếng, chiếc kim câu liền rời khỏi tay vạch thành một vệt vàng chóc ngang thẳng tới ngực đối phương liền. Chiêu thức này gọi là “Đát phá thiên kiều” không được quân tử lắm nhưng lúc nguy cấp dùng tới thì lợi hại vô cùng. Minh Luân Thần Tăng thấy An Một Đàng giở quỷ chiêu ra thì cười thầm, hai tay chấp lạt một cái giống như Phật tổ đang tụng niệm, chân khí bản thân chạm nhau mạnh không thể tưởng tượng được nên phát ra âm thanh “bùm”, âm ỉ bay ra khắp chính điện. Nhờ vậy bao nhiêu áp lực đều luôn theo kẽ hở hai lòng bàn tay phát ra thành một lực đạo di sơn bài đảo bắn chiếc kim câu lộn đi một vòng bay ngược trở lại nhanh như chớp giật. Minh Luân Thần Tăng ít khi nào phải dùng tới tuyệt chiêu “Phật bá quỷ vương” này bởi vì nó rất hao tổn khí lực, không dùng toàn lực làm sao phát sinh phản phong mạnh mẽ đến như vậy được.

Ông ta mừng thầm trong bụng bởi vì đối phương đã dùng quỷ kế tất nhiên sẽ dính mình không đề phòng làm sao tránh nổi cây kim câu, không mất mạng cũng phải bị trọng thương liền. Sự thể khác hẳn dự đoán của mọi người. An Một Đàng chủ ý phóng kim câu là để thu hút chú ý quần hào hần lạng người nhanh như cá mập đã tóm được một tảng nhân thuộc Mật tông thiền viện. Tăng nhân nay đứng gần nhất bởi vì đã hết đất giật lùi. Đang mải mê trở mắt nhìn xem chỉ thấy hoa mắt một cái lập tức ba bốn huyết đạo của mình đã bị khống chế và lưỡi kim câu vàng chóc ánh sát khí kè vào cổ rồi. Khắc Nhã Thiền Sư là thủ Toà Mật Tông Thiền Viện lúc đó đứng rất gần mà cũng không kịp trở tay hướng hồ người khác. Diễn biến hết sức mau lẹ đến khi Khắc Nhã Thiền Sư kêu lên:

- Coi chừng địch nhân...

Thì mọi việc đã xong xuôi hết rồi, Đa Đại lập cũng gom hết tàn lực tung người nhảy tới đứng sóng vai với. An Một Đàng, miệng quát lớn:

- Bất cứ ai vọng động là tên này phải chết ngay tức thì.

Toàn bộ chính viện A Lạp Thiền Viện lúc đó im lặng như tờ, chỉ có tiếng chát của chiếc kim câu chạm vào vách mà thôi. Qua giây phút sống sờ Minh Luân Thần Tăng tiến lên trầm giọng nói:

- An Một Đàng ngươi bỏ người ra rồi rút đi cho mau.

Tên Lạt Ma Hộ Pháp cười rất nham hiểm:

- Đời nào ta lại ngu ngốc như thế, người ra lệnh cho mọi người tránh ra để bọn ta ra đi, ta báo trước nếu ai đuổi theo thì đừng trách bọn ta độc ác đấy.

Khắc Nhã thiền sư nóng ruột quát lớn:

- Bọn Tây Vực chó má kia, hon người định bắt người của Mật Tông thiền viện đến bao giờ?

An Một Đăng vẫn lạnh lùng cười nhạt:

- Ra khỏi phạm vi A Lạp Thiền Viện mười dặm bọn ta sẽ trả người, chứ giữ làm quái gì?

Trong lúc trả lời, đôi mắt gian xảo của hắn xoay đảo hoài chứng tỏ lời nói không được chân thật, mười phần hết chín phần là hắn sẽ hạ thủ tăng nhân vô tội này trước khi hắn tẩu thoát. Minh Luân Thần Tăng gật đầu một cái tỏ vẻ ưng thuận theo điều kiện của hắn nhưng lại băn khoăn hỏi:

- Đúng ra người nói hai tiếng chịu thua cũng mất mặt thật nhưng việc gì phải giở thủ đoạn hạ tiện ra như vậy.

An Một Đăng cười dài khả ố:

- Để cứu mạng sống thì đập đầu cúi lạy cũng chẳng sao huống gì việc chịu thua. Bọn ta làm việc này để cứu Âu Trường tiểu tử chơi hà hà ! Trẻ nít mà cũng đòi làm mình chủ, có giỏi sao không cứu người đi xem nào.

Âu Trường Quân bước tới nghiêm giọng nói:

- Ta thật tình chẳng cần danh dự hảo, người đạt được mục đích làm mất thể diện ta rồi thì câm miệng cút ngay đi.

Khắc Nhã Thiền Sư vội vàng lên tiếng trách móc:

- Thiếu hiệp không có phương pháp cứu vãn tính mệnh đệ tử Mật Tông thiền viện được ư? Như thế Mật Tông thiền viện tâm phục thiếu hiệp sao được?

Âu Trường Quân thở dài trả lời:

- Tâm phục hay không miễn là cứu người nghĩa thì thôi. Lão thiền sư muốn đệ tử chết ngay đây hay sao?

Khắc Nhã thiền sư tức giận to tiếng cãi lời:

- Ai mà nhẫn tâm nhìn đệ tử vong mạng nhưng thiếu hiệp có chắc chắn bọn đệ tiện này sẽ tha chết cho y hay không, lâm vào cảnh người vẫn chết mà địch nhân ung dung ra đi thì tức tâm biết bao?

Âu Trường Quân không thèm tranh luận, quay qua Minh Luân Thần Tăng nói rất dứt khoát:

- Lão thần tăng ra hiệu lệnh mở đường đi, tại hạ tài sức mọn không đối phó nổi việc này rồi đó!

Minh Luân Thần Tăng thấy Âu Trường Quân có vẻ cam chịu thì chán nản hô to:

- Các chư sư huynh đệ nể tình lão tăng và Mật Tông thiền viện mở đường đi, chỉ cần mất một cái lông cái tóc của tăng nhân đệ tử là chúng ta kéo thẳng sang Đại Như Cáp Tự phá thành bình địa liền.

Lời nói của Minh Luân Thần Tăng quả nhiên rất có uy lực, quần hào Thiên Trúc tức tối đến mức nghiêng răng nghiêng lợi mà vẫn tiếp tục dẫn ra thành một lối đi rộng. An Một Đằng kéo tên đệ tử Mật Tông thiền viện chậm chậm đi ra, lưỡi kim câu hầu như muốn ăn da thịt nơi cổ, chỉ cần một cử động nhỏ lập tức tên này thành ma không đầu liền tức thì Sa Đại lập dựa lưng thật sát An Một Đằng song chưởng án ngữ trước ngực càng lúc càng đen xạm lại, có lẽ đã vận động toàn bộ chân khí “Chi thủ độc chưởng” lên rồi. Khắc Nhã Thiền Sư đỏ ngầu đôi mắt vì tức giận, đột nhiên lạng người một cái hai tay giơ luôn hai loại chỉ pháp khác nhau điểm vào An Một Đằng và Sa Đại lập. An Một Đằng chẳng thèm chống đỡ, tay ấn nhẹ một cái lập tức cần cổ tên tăng nhân đệ tử đã có dòng máu tươi ứa ra liền, tên này thất thần kêu la rất nghẹn ngào:

- Dừng...dừng làm thế, đệ tử chết mất.

Trong khi đó Sa Đại lập quát oang oang:

- Lão này thật không biết điều chút nào.

Song chưởng của hắn vừa đẩy ra cả chính diện đều ngửi thấy mùi hôi thối hốc lên cực kỳ khó chịu chứng tỏ “Chi thủ độc chưởng” rất âm độc. Khắc Nhã Thiền Sư hoảng hốt biến song chỉ thành song chưởng để chống đỡ nhưng ai cũng thấy điều này là vô vọng bởi vì chân lực Khắc Nhã Thiền Sư còn kém xa “Chi thủ độc chưởng” của Sa Đại lập. Điều này cũng dễ hiểu bởi vì Mật Tông Thiền Viện chuyên tâm tu luyện các bí pháp hô phong hoán vũ nhiều hơn là nội công.

Minh Luân Thần Tăng phản ứng rất nhanh nhạy, sử dụng một chiêu cực kỳ mềm mại tên là “Nhân phong ký ngữ” (mượn gió gởi lời) cấp tốc đánh chéo ra, vừa hóa giải bớt chưởng lực Sa Đại lập vừa đẩy Khắc Nhã Thiền Sư lướt nghiêng đi mới cứu thót được ông ta. Khắc Nhã Thiền Sư hoảng sợ đến mức mồ hôi nhỏ thành từng giọt trên mặt, đứng ngẩn người ra. Âu Trường Quân chấp hai tay sau đít. ung dung nói với An Một Đằng:

- Chuyện không có gì to tát, bọn người thông thả mà đi.

Minh Luân Thần Tăng lờm Khắc Nhã Thiền Sư có vẻ tức giận, thật ra ngấm ngấm chê trách Âu Trường Quân vô trách nhiệm nhưng không tiện nói ra bèn đổ cả lên đầu Khắc Nhã Thiền Sư. Âu Trường Quân nói xong lập tức lơ đãng nhìn đầu đầu khiến cho An Một Đằng khoái trá lắm lắm:

- Thì ra tiểu tử này hữu danh vô thực, gặp lúc nguy nan là buông xuôi liền, ai chết mặc ai.

Hắn rất yên tâm nháy mắt rra hiệu, Sa Đại Lập, cả ba gần như thành một khối duy nhất chậm chậm đi ra ngoài sân A Lạp Thiền Viện tình thế này chẳng khác câu “Đánh chuột sợ vỡ đồ”, chẳng ai dám có tư tưởng cản trở nữa. Cả ba thân hình vừa lọt ra khỏi cửa chính điện thì đột nhiên có biến chuyển xảy ra. Âu Trường Quân vẫn trầm tư trong tư thế nhìn lơ đãng đầu đầu, chẳng hiểu chàng sử dụng thế nào mà thân ảnh chợt biến mất như ma quỷ. Sa Đại Lập rất tinh mắt và nhanh ý, chưa cần biết đối phương hành động ra sao đã vội hô lớn báo động:

- Hộ Pháp cẩn thận, tiểu tử giờ trở ma quỷ ra đây.

Hắn vừa nói dứt câu thì Âu Trường Quân đã như hồn ma bóng quế đứng sát trước mặt, hai cái mũi hầu như muốn chạm vào nhau, chàng cười hì hì có vẻ rất thoải mái rồi nói nhẹ như hơi thở:

- Người có nhanh đến mấy cũng không qua “Ảo ảnh pháp” được đâu.

Với cự ly gần như thế, Sa Đại Lập có muốn giơ tay lên phát chưởng thì đã muộn mất rồi, tình thế lại muộn màng hơn nữa bởi vì lòng bàn tay của chàng lúc này đã áp sát huyết Linh khư, chân khí từ đó ào ạt tràn sang như nước vỡ bờ. Sa Đại Lập toan gào lên trước khi chết, ngờ đâu thân ảnh Âu Trường Quân lại đột ngột biến mất đồng thời với tiếng kêu “hự” của An Một Đằng. Sa Đại Lập chỉ thấy lồng ngực mình chấn động một cái, hình như chân khí đôi phương chạy đâu hoàn toàn chẳng thấy đau đớn gì cả cho nên cực kỳ kinh ngạc tư lăm lăm hỏi mình:

- Ủa? Tiểu tử đã mất hết hơi sức hay sao vậy kìa?

Hắn nhớ tới tiếng kêu “hự” của An Một Đằng nên cấp tốc xoay người nhìn xem đã nhìn thấy càng thêm kinh hoảng. Âu Trường Quân đã đứng lù lù trước mặt tên tăng nhân đệ tử Mật Tông Thiền Viện từ bao giờ.

An Một Đằng nét mặt nửa đau đớn nửa kinh hãi, cố gắng quát:

- Tiểu tử tránh đường...nếu không ta sẽ...

Âu Trường Quân tươi cười tiếp lời luôn:

- Để đánh chết tên này chứ gì, đánh thì đánh.

Miệng nói, tay Âu Trường Quân đã ra chưởng đánh vào bụng dưới tên tăng nhân đệ tử phát ra tiếng “bộp” như trống vỗ, đồng thời với bốn tiếng kêu la cùng một lúc, cần phai lần lượt diễn tả như sau:

- Tên tăng nhân đệ tử kêu : “Ồi cha” rồi lạng người chạy mấy bước, hấn quá kinh hoảng nên chân này đạp chân kia té lăn quay ra, lúc đó mới kịp kêu thêm: “chết ta rồi, chết ta rồi” mà hoàn toàn không nghĩ đến tại sao mình lại cử động được.

- Minh Luân Thần Tăng kêu to: “tiểu tử đừng giết người vô tội” đồng thời nhảy vọt đến gần mau lẹ vô cùng.

- Khắc Nhã Thiên Sư kêu rống lên có vẻ thâm trầm nhất: chết đệ tử của ta mất rồi hai tay ông ta bưng mặt không dám nhìn nữa.

- Tiếng kêu thứ tư rất ngắn gọn nhưng đầy tử khí đó là tiếng kêu trầm khốc “hự, hự” của An Một Đằng, tên Đạt Ma hung ác và âm hiểm này trên tròn đôi mắt trắng đã lên cùng với máu tươi ồ ạt trào ra khỏi miệng. Thân hình của hắn đổ vật ra như cây chuối bị đốn gốc, hồn du địa phủ mà chẳng biết nguyên nhân tại sao. Hiện trường có đến mấy trăm người, toàn là tay cao thủ vào sinh ra tử vậy mà đều kinh hoảng đến đờ cả người ra, không khí im lặng rợn người, Âu Trường Quân lúc đó vẫn nhìn chằm chập Đa Đại Lập, hai tay ung dung chấp sau đít nhưng chỉ cần hắn cử động trốn chạy hay tấn công là ra tay không chế liền. Minh Luân Thần Tăng là người đứng gần nhất và hiểu ra nhanh nhất nên hô to trước tiên:

- Âu Trường minh chủ thần công cao diệu đã trở thành oai tiêu diệt địch nhân rồi.

Lão thần tăng lại vái dài chàng một cái ngỏ lời tạ lỗi:

- Lão tăng hồ đồ lúc nãy lỡ buột miệng gọi minh chủ là tiểu tử thật đáng chết vô cùng.

Âu Trường Quân phát tay tỏ ý không có gì đáng trách, toan lên tiếng phủ dụ thì mọi người như mơ ngủ mới thức dậy, đồng thanh hoan hô khen ngợi, âm thanh ầm ầm như sấm động át cả tiếng nói của chàng. Đây là sự việc kinh thiên động địa kỳ diệu không sao tưởng tượng ra nổi cho nên quần hào Thiên Trúc cũng không sao nhìn được bàn tán, la hét, phải mất đến hai khắc thời gian mới lắng dịu dần dần. Lúc đó Khắc Nhã Thiên Sư bước lên làm đại lễ tạ lỗi với Âu Trường Quân khiến cho chàng hoảng hốt đỡ dậy:

- Lão Thiên sư có gì thì cứ nói làm thế này tại hạ tổn thọ mất.

Khắc Nhã Thiên Sư nhất định không chịu nghe, cố vái chàng hai cái mới trầm giọng nói rất tha thiết:

Minh Chủ rộng lượng thì võ lâm Thiên Trúc được nhờ rất nhiều, riêng lão đây không sao quên được cái lỗi của mình, đã nhiều lần chửi mắng thậm Minh Chủ là người không ra gì, thật ra lão mới là người đáng chết một trăm lần.

Lời nói của Khắc Nhã Thiên Sư động chạm đến cả tâm tư Minh Luân Thần Tăng, ông ta đỏ bừng mặt tự nghĩ “Hà, cả ta cũng vậy có lúc đã hồ đồ trách móc Minh Chủ vô trách nhiệm, thế là không nên không phải, sau vụ này ta để ý xem trong các Hoạt Phật có ai đủ tài đức và nhanh nhẹn thì nhường chức quách đi cho rồi”. Khắc Nhã Thiên Sư lại quắc mắt quát tên đệ tử đang ngồi bệt dưới sân, thao láo nhìn mọi người một cách kinh ngạc:

- Kha Minh Đồ, trăm sự tại người mà ra, bây giờ không ra lạy tạ Minh Chủ nữa ư?

Tăng nhân đệ tử tên Kha Minh Đồ ừ ờ “vâng dạ” nhưng gân cốt mềm nhũn không sao đứng dậy nổi, hần bèn bò mấy bước đến trước mặt Âu Trường Quân rồi cứ thế lạy dài, chàng cúi xuống nâng đỡ hần dậy miệng an ủi vài lời:

- Huynh đệ không có tội, bất tất phải đa lễ như thế.

Ngờ đâu tên này không hiểu tiếng Trung Nguyên và chưa nghe hiệu lệnh của Sư phụ nên cứ tiếp tục lạy hoài khiến cho quần hào Thiên Trúc rất cảm phục vị Tân Minh Chủ, một số trước kia vẫn còn chút dị nghị trong lòng, hiện tại đều tan biến hết. Khắc Nhã Thiên Sư quát lớn:

- Làm gì mà lạy lăm thế, trở về chỗ cũ đi.

Tên Kha Minh Đồ lại ậm ừ “vâng dạ”, vẫn giữ thế “cầu chuyển” bò về, hai tăng nhân đệ tử khác của Mật Tông Thiên Viện liền chạy ra nâng đỡ hần mới chệnh choạng đứng lên được, cảnh tượng này phát sinh mấy tiếng cười do vậy hiện trường đã có không khí hoà hoãn hơn. Minh Luân Thần Tăng lớn tiếng tuyên bố:

- Ngày hôm nay Âu Trường Minh Chủ đã ban bố đức ân cho võ lâm Thiên Trúc rất nhiều, chư sư huynh đệ tận mắt thấy “Thanh Hoa Bí Lục” cao siêu kỳ ảo vô cùng vô tận thì còn nghi ngại gì nữa ngay chiều nay chúng ta mở đại điển tôn xưng rồi phát thiệp thông báo cho toàn thể võ lâm được biết.

Quần hào Thiên Trúc đồng thanh hô to bốn tiếng “Võ lâm Minh Chủ” chứng tỏ không còn ai mà không ưng thuận việc tôn xưng nữa. Tăng Càn Đầu Đà thuộc Diệu Châu Thiên Viện tiến ra chỉ rặt Đa Đại lập, tên này từ nãy tới giờ đứng run rẩy như cây sậy, nghe lời Tăng Càn Đầu Đà quát tháo thì muốn chết giặc liền:

- Chúng ta lời tên Tây Vực này ra tòng xẻo lấy máu làm lễ tôn xưng Minh Chủ cho long trọng đi.

Âu Trường Quân vội vàng đưa tay ngăn cản:

- Không được, ngày Đại điển có thịt rơi máu chảy như vừa rồi đã là quá lắm, vả lại tại hạ còn cần tới hần mang tin cho Đại Như Cáp Tự biết chính xác mọi việc và ngày hẹn ước ở Thiếu Lâm Tự nữa, chúng ta để hần thông thả đi khỏi đây thì tốt hơn.

Minh Luân Thần Tăng đưa hai tay lên làm hiệu lệnh:

- Âu Trường Minh Chủ có lệnh tha chết cho đối phương không ai được cản trở nữa

Âu Trường Quân chìa tay ra, vừa cười vừa hỏi Tiểu Diện Hoạt Phật:

- Hình như lão Phật Gia có thuốc trị nội thương hay lắm thì phải, tại hạ xin một viên được không?

Tiểu Diện Hoạt Phật kinh hãi lắc đầu hỏi lại:

- Minh Chủ định ban “Cường tức khí hoàn” cho hần sao?

Âu Trường Quân tủm tỉm cười trả lời rất ôn hòa:

- Thuốc là để cứu người không phân biệt bạn hay địch, vả lại Sa Đường Chủ trùng chướng của Lão Phật Gia thì bây giờ lại được lão Phật Gia ban bố thần dược thì càng cảm phục ân đức chứ sao.

Tiểu Diện Hoạt Phật móc túi lấy hoàn thuốc “Cường tức khí hoàn” ra nhưng vẫn ngần ngại, Âu Trường Quân phải nói thêm:- Sa Đường Chủ yếu đuối chết bất đắc kỳ tử giữa đường thì việc của tại hạ hổng bết đấy.

Lúc đó Tiểu Diện Hoạt Phật mới đành đưa hoàn thuốc cho Sa Đại Lập, miệng còn hậm hực nói một câu để đỡ tức giận:

- Phước mười đời nhà mi mới gặp được một vị Minh Chủ quảng đại như vậy, thật phí phạm hoàn thuốc quý của ta.

Sa Đại Lập không dám cãi cọ, cầm hoàn thuốc “Cường tức khí hoàn” nuốt luôn, hần chẳng nhìn Tiểu Diện Hoạt Phật lấy nửa mắt tiến lên vái tạ Âu Trường Quân rồi nói rất chân thành:

- Tại hạ về Tây Vực cứ sao nói lại như vậy với Lạt Ma Thủ Tòa, xong xuôi sẽ mai danh ẩn tích sám hối tội lỗi của mình, vĩnh viễn vẫn nhớ tới ngày hôm nay.

Âu Trường Quân cảm động nói lời từ tạ vừa xong Sa Đại Lập liền xoay người thất thểu đi luôn, đầu cúi gằm xuống đất còn đầu oai phong của một vị Đường Chủ đã từng tác oai tác quái. Trong lúc đó Minh Luân Thần Tăng đã cho người dọn dẹp cái xác của An Một Đăng, thân thể hần mềm nhũn như cái gối bông khiến cho lão Thần Tăng cực kỳ

thắc mắc. Tất cả quần hào lục tục kéo vào chính điện để giải khát tiếp tục, lúc đó Minh Luân Thần Tăng mới cười hỏi chàng:

- Minh Chủ dùng “Thông Huyền Như Lai Thần Công” trong “Thanh Hoa Bí Lục” huyền diệu vô cùng nhưng thế đánh “Cách Sơn đả ngư” này hình như không phải ở trong pho võ học phải không?

Âu Trường Quân tủm tủm cười, vừa lắc đầu vừa trả lời:

- Nói ra thì thật ê mặt, chỉ trừ bộ pháp “Ảo ảnh pháp” là ở trong “Thanh Hoa Bí Lục”, còn lại đều là võ học của Nam Dương hết, tại hạ bất đắc dĩ mới phải dùng nó.

Tiểu Diện Hoạt Phật chen lời vào:

- Võ học Nam Dương hay Thiên Trúc đều là võ học cả, miễn mục đích của nó tạo thành việc tốt là được rồi, Minh chủ bất tất phải câu nệ chuyện này, có điều nó tên là gì thì Minh Chủ cho lão biết để mở rộng kiến văn một chút.

Âu Trường Quân nhân dịp này bèn kể lại cho mọi người cùng nghe:

- Tại hạ dùng “Ảo ảnh pháp” đi tới trước mặt Đa Đại Lập dùng thân thể hấn làm vật trung gian đánh một chưởng “Chuyển y thần công” chủ ý hạ thủ An Một Đẳng thật chóng vánh để hấn khởi xâm phạm tăng nhân đệ tử Mật Tông Thiên Viện. Lúc đó tại hạ nghe An Một Đẳng “hư” lên một cái nhưng vẫn đứng vững thì hoảng hốt cho rằng chưởng lực quá yếu, không đủ. sức hạ sát hấn ngay tức thì. Do đó tại hạ vòng qua phía trước, nơi có nhiều huyết đạo trọng yếu hơn và cũng dùng “Chuyển y thần công” mạnh hơn một chút. Kết quả như thế nào thì các vị đã thấy rõ, nhưng trong việc này chính tại hạ cũng có sai lầm chưa biết hết hiệu dụng của Thần Công chuyển y ghê gớm tới mức nào.

Tiểu Diện Hoạt Phật nóng nảy chen vào hỏi:

- Kết quả rất mỹ mãn sao Minh Chủ lại cho là còn lầm lẫn?

Âu Trường Quân gạt đầu rồi lại lắc, trầm giọng giải thích:

- Người ngoài nhìn vào thì cho là kết quả theo đúng sự mong muốn, thật ra ngay chưởng đầu tiên An Một Đẳng đã trở thành vô dụng rồi. Chư vị nên biết “Chuyển y thần công” rất khác thường, trong lúc đi đường tại hạ chỉ dùng hai thành công lực đã đủ biến tên võ sĩ Nhất Cao Đường Tân Nhữ Hùng thành phế nhân rồi, vừa qua tại hạ nóng ruột dùng tới sáu thành thì kinh mạch của An Một Đẳng chỉ là một mớ gân thịt vô dụng mà thôi. Trong lúc cấp bách thấy bản ta không ngã ra liền tại hạ lại đánh thêm một chưởng nữa mới khiến lục phủ ngũ tạng nát như ra như vậy.

Âu Trường Quân mặc cho mọi người kinh hãi trở mặt ra nhìn, thở dài than:

- Cứ để hần sống vẫn không còn lo ngại gì nữa hà tất phải gây ra thảm trạng sát nhân dã man như vậy.

Khắc Nhã Thiền Sư lên tiếng an ủi:

- Minh Chủ độ lượng và nhân từ quá nên cứ bắn khoản tất cả đều là do cái nhân hần gây ra bắt tất phải nhắc đến nữa.

Minh Luân Thần Tăng cũng chen vào nói lảng:

- Lão tăng ân định giờ Thân hôm nay là giờ Hoàng Đạo. Chúng ta tiến hành Đại Diễn luôn được không?

Âu Trường Quân gật đầu giọng nói đã chán nản:

- Chư vị tiến hành càng sớm càng tốt tại hạ chính danh xong sẽ úy thác lại cho Minh Luân Thần Tăng thương vụ việc chấn chỉnh võ lâm, sau đó trở về Trung Nguyên thu xếp liền mới kịp.

Minh Luân Thần Tăng lắc đầu quày quặt:

- Minh Chủ giao cho Lôi Âm Thiền Viện việc này mới đúng lý, vả lại lão tăng có ở đây đâu.

Âu Trường Quân ngạc nhiên hỏi ngay:

- Lão Thần Tăng định không chấp chương thủ tòa A Lạp Thiền Viện nữa sao?

Minh Luân Thần Tăng cười khà khà, có vẻ rất khoái trí:

- Lão tăng dự định đi cùng với hai mươi vị Hoạt Phật theo Minh Chủ về Trung Nguyên cho tiện hai ba việc đấy.

Tiểu Diện Hoạt Phật rất thông thạo đường lối và thổ âm Trung Nguyên nên biết chắc mình cũng sẽ được đi, khoái trí cười theo.

- Trung Nguyên cảnh đẹp người đông, được cùng với Minh Chủ đi du ngoạn một phen thì sướng biết mấy, Thần Tăng Thủ Tòa nói tiện hai ba việc là những việc gì vậy?

Minh Luân Thần Tăng còn cười lớn hơn, thủng thẳng nói:

- Chngs ta kéo binh mã đi thì trước nhất là rạng rỡ danh tiếng Âu Trường Minh Chủ, không còn lo có tên nào hỗn lão chặn đường nữa, thứ hai cùng nhau đánh cho bọn Tây vực một phen tới tả rồi phù trợ Minh Chủ nắm luôn chức Minh Chủ Trung Nguyên, Phương Ngọc Diễm tỏ ý bất mãn là chúng ta dùng “Chính nghĩa” khuyên giả hần cho bằng được thì thôi. Điều thứ ba mới cực kỳ quan trọng, Lão tăng muốn được tận mắt thấy hỉ sự của Minh Chu thì nhất định đến Thiếu Lâm Tự ăn báo cô đấy.

Minh Luân Thần Tăng khiến quần hào vo lâm Thiên Trúc đều cười ồ lên, cực kỳ náo nhiệt, Âu Trường Quân đỏ bừng cả mặt, vội vàng trả lời:

- Hảo ý của lão Thần Tăng và A Lạp Thiên Viện khiến cho tại hạ rất cảm kích. Tại hạ đồng ý cùng nhau đi một chuyến nhưng việc tranh giành chức Minh Chủ võ lâm xin đừng vọng động, cả việc nhân duyên cũng vậy, từ từ nó sẽ đến, ép buộc thế nào được.

Khắc Nhã Thiên Sư hiện tại rất thư thái trong lòng. “Xả lợi Phật bài” tạm thời châu về hiệp phố, xuất đi từ Thiên Trúc nay lại trở về một cách vẻ vang nên phấn khởi nói luôn:

- Âu Trường Minh Chủ không thích làm võ lâm Minh Chủ Trung Nguyên thì thôi, trả xong gia thù cứ về Thiên Trúc này mà hưởng khoái lạc, đất nước này tuy nhỏ bé và hủ lậu nhưng Minh Chủ cần thì có cả trăm giai nhân hầu hạ ngay.

Mặc cho Âu Trường Quân hoảng hốt từ chối, các lão Thần Tăng cùng với tất cả quần hào đều la ó tán thưởng rầm trời, không khí A Lạp Thiên Viện càng lúc càng vui nhộn bởi vì rượu đã được mang ra đây bàn, men say càng khiến người ta phấn khích hơn thường ngày rất nhiều.

Vietkiem.com